

Het UMC Utrecht is een wereld op zich. Mensen komen en gaan via de grote draaideuren. Wie lopen er allemaal in en uit de centrale hal? Maar vooral: hoe gaat het met al die mensen? Wat is hun verhaal? Louël de Jong gaat op zoek en raakt in gesprek met artsen, patiënten, bezoekers, studenten, bezorgers en vele anderen...

Louël de Jong is journaliste en interviewde honderden mensen over hun persoonlijk leven voor bladen als *Vriendin*, *Nouveau* en *Flow*. Speciaal voor het *Hoegaathet?* tekent ze verhalen op vanuit de centrale hal van het UMC Utrecht.

Hoegaathet?

Vandaag ben ik in het Wilhelmina Kinderziekenhuis (WKZ) dat onderdeel is van het UMC Utrecht. De twee gebouwen zijn met elkaar verbonden door een lange gang. In deze hal zie je kinderen met knuffels onder hun arm en een infuus naast zich, en patiëntjes die worden uitgezwaaid door een CliniClown.

Ook **Jeroen (8)** houdt zijn knuffel, de pluche leeuw Happy, stevig vast. Samen met zijn moeder **Margit (51)** is hij net bij de KNO-arts geweest omdat hij moeite heeft met de uitspraak van sommige letters. "Het gaat

Jeroen kreeg veel complimenten omdat hij het zo goed deed'

om plosieve klanken zoals de p, d en k," legt Margit uit. "Met een cameraatje via een slangetje in Jeroens neus heeft de arts gekeken of het zachte gehemelte goed sluit als hij praat. De camerabeelden waren direct te zien op een monitor, zodat we konden meekijken. Ook de logopedist was erbij. Jeroen kreeg veel complimenten omdat hij het zo goed deed. Want het was best lastig, zo'n slangetje door z'n neus. Nu gaat een plastisch chirurg samen met de KNO-arts beoordelen of er geopereerd moet worden of niet. Na het onderzoek hebben we nog leuk gespeeld in de speeltuin op het dak van het ziekenhuis, nu gaan we wat eten."

Ze lopen naar koffiecorner **30 beans** middenin de hal, waar broodjes, verse koffie, taartjes, fruit en frisdrank worden verkocht.

Ook Mark, de man van **Susanne Bosch (32)** haalt daar broodjes. Het gezin komt uit Hengelo en is hier voor de jaarlijkse controle van zoontje **Jesse (15 maanden)**. Susanne: "Als baby had hij de ziekte van Kawasaki, een zeldzame ziekte die een ontsteking veroorzaakt van de bloedvaten door het hele lichaam, met name de kransslagaders. Maar eerst wisten we dat niet. We hebben behoorlijk in de rats gezeten. Jesse was continu ziek maar in het streekziekenhuis in Hengelo konden ze dat niet verklaren. Hier in het WKZ zijn we echt super opgevangen en werden

We zijn hier zo goed opgevangen'

meteen allerlei onderzoeken gestart. Hij was zo ziek, ik durfde niet naar huis. Tot een arts geruststellend zei: 'Je moet niet zo bang zijn, hij knijpt er echt niet zomaar tussenuit.' Nadat de ziekte was vastgesteld moest Jesse lange tijd herstellen en kregen we een apotheek aan medicijnen mee naar huis. Maar die hebben goed geholpen. Zo meteen hebben we een afspraak bij de kinderimmunoloog en de kindercardioloog, onder meer om te zien of er geen afwijkingen bij zijn hart zijn. Je kunt genezen van de ziekte van Kawasaki, maar dan moet je er snel bij zijn. Jesse is er wonderwel doorheen geglipt, het gaat goed met hem. We zijn dus superblij. Toch is het fijn af en toe die bevestiging van de arts te krijgen."

Margit + zoon Jeroen

FOTO'S: WOUT JAN BALHUIZEN

Suzanne van den Haselkamp

Jesse + moeder Susanne Bosch

Soms, vandaag bijvoorbeeld midden op de middag, heerst er rust in de hal. Maar achter de schermen speelt zich van alles af. Dat is in elk ziekenhuis zo, toch heeft niet elk ziekenhuis achter die schermen een school met drie klaslokalen voor langdurig zieke kinderen, een kindtheater en een speeldakterras.

"Hoe ziek kinderen ook zijn, zodra ze zich enigszins goed voelen, willen ze spelen en ontspanning," zegt **Touria (29)**, pedagogisch medewerkster in het WKZ. Pedagogisch medewerkers begeleiden kinderen en ouders gedurende opname en medische handelingen, praten met hen en zorgen voor ontspanning en afleiding. "We kijken samen met kinderen en hun ouders hoe we ervoor kunnen zorgen dat het kind alles zo rustig mogelijk ondergaat. En, heel belangrijk, we willen dat het kind het gevoel heeft zelf de controle te houden, voor zover dit mogelijk is. Dus vindt hij het fijn als de arts tot drie telt voordat er geprikt wordt? Dan regelen we dat. We proberen angsten bespreekbaar te maken. Het mooie van mijn werk? De kracht van kinderen. Daar kunnen wij volwassenen nog wat van leren. Ze leven in het hier en nu en accepteren hun situatie. Natuurlijk hebben ze verdrietige momenten of zelfs dagen, maar ze blijven daar niet in hangen."

Zo maak ik op een andere manier kennis met de zorg'

Suzanne van den Haselkamp (21) kent die kracht van kinderen. Ze werkt bij *Alles kids*, een kleurige winkel in de hal van het WKZ. "Het is een cadeauwinkel waar we van alles verkopen, van babykleertjes tot tijdschriften," legt ze uit. "Mensen kopen geboortecadeautjes, maar hier komen natuurlijk ook veel kinderen die ziek zijn. Hoe ga je daarmee om? Dat vond ik in het begin best spannend. Maar het gaat vanzelf, kinderen zijn heel open en eerlijk. Laatst kocht een meisje van een jaar of zeven een cadeautje voor haar neefje 'met een gat in zijn buik'. Even was ik overrompeld, maar zij praatte er vrijuit over en we hebben leuk gekletst. Ik ben bijna klaar met mijn hbo-studie toegepaste psychologie, dus de gesprekjes met de mensen hier vind ik mooi en interessant. Dit werk laat me op een andere manier kennismaken met de zorg."

Al geruime tijd zie ik **Mehmet (35)** in de hal. Hij wandelt rustig met een jongetje in een rolstoel. Soms gaat hij even zitten. Het jongetje blijkt zijn zoon Batuhan (6) te zijn. Ook neefje Mert (10) is erbij. Batuhan is opgenomen vanwege epilepsie, door de zware medicijnen is hij afwezig en slaperig. Mehmet heeft Batuhan meegenomen naar beneden, even iets anders. "Sinds hij tien maanden is, weten we dat hij epilepsie heeft. Sindsdien is hij onder behandeling in het WKZ. Dankzij goede medicatie werd de epilepsie onder controle gehouden, maar de aanvallen zijn teruggekomen en worden heftiger. Nu kijken ze opnieuw welk medicijn het beste bij hem past. Op de ergste dagen heeft hij dertig tot veertig aanvallen per dag. Die zijn lang niet altijd te zien, door de medicijnen, maar zijn lichaam moet dat wel allemaal verwerken. Ook is Batuhan licht autistisch. Lang was hij vrolijk in zijn eigen wereldje, maar de laatste tijd niet meer. We weten dat er geen wondermiddelen zijn, als hij maar wel gelukkig is op zijn manier."